

afzonderlijk voor ons zetten, tenvolle te waardeeren. Dit ook is het — deze steeds weer opborrelende, uitstroomende verheugenis om, en getuigenis van het schoon in kleur en vorm, maar hier voor alles in het eerste, — dat ons in de, bijkans 80-jarige aquarelliste C. A. van der Willigen, boeit en trekt en haar doet bewonderen.

De firma Mak stelde ons dezen keer in de gelegenheid een representatieve collectie van dit oeuvre te aanschouwen. Zij werd, deze expositie, één weelde van rijken, overdadigen bloemen-bloei.... Is het wonder, dat dit kunstenaars-temperament zich bij voorkeur geeft aan de kleurrijke ensembles van bloemen, bijna altijd in het laatste, overrijpe stadium van hun bloei?.... Vier wanden vol hingen ze hier, dicht aaneen; en zooals op de aquarellen zelf de bloemblaadjes naast de potten en glazen, onder de touffen en boeketten, als afval van overdaad verspreid op den grond of op tafel lagen, zoo stonden nog onder op den vloer, tegen deze reeds volle wanden aan, hier en daar nog enkele extra-stukken.... Weelde, weelde van levens- en scheppingslust en vreugd.... Zet kleuren op, — wasch frisch en vrij uw waterverven.... Dit is geen tentoonstelling waarop men bedachtzame kritiek oefent; men is blij weer eens volop in het „kleine paradijs” te kunnen ademen en argeloos verheugd te zijn.... Men kan zich alleen verwonderen dat nog niet véel meer stukken hun weg naar de huiskamers van koopers vonden; wie, zonder gewichtige of snobistische kunstbestreving, naar een wand-decoratie zoekt, die in zijn milieu een blijvende factor van schoone opgewektheid zal blijken, is aan dit werk nooit bekocht. Het is décoratief, alhoewel niet gestyleerd — en van een levend schoon, alhoewel misschien niet „diep”. En het is de vraag of in het dagelijksch milieu dergelijke stukken niet verre te verkiezen zijn boven een werk dat mogelijk uit het „grootere paradijs” afkomstig is.

Naast haar geaquarelleerde bloem-stilleven toonde de schilderes ook nog meerdere stads- en landschap-schetsen en een enkel, uit een vroege periode stammend olieverf-stilleven: producten waarin òf wel, meer academisch, naar acheveering, — òf naar meer bewuste structuur gestreefd werd en die zeer zeker ook hun, niet te verwerpen waarde hebben en van kijk en kunnen getuigen. Maar hierin, in déze uitingen, de kern van dit talent te willen zien, hen naar voren te halen en te verklaren, dat met hen min of meer op den achtergrond te schuiven de schilderes zichzelf eigenlijk onrecht deed, lijkt mij een miskennen van wat hier hoofdzaak is: stroomende, wég-schenkende levenslust en levensliefde....

A. E. v. D. T.

H. VAN DE VELDE BIJ KLEYKAMP, DEN HAAG.

Een jong Nederlandsch schilder, in 1896 geboren, die de laatste jaren in Italië werkt, H. van de Velde, houdt in Kleykamp's zalen in